

HAYAT ASLINDA BELKİ

MEHMET KAHRAMAN

1978 yılında Afyonkarahisar/Çay/Bulanık'ta doğdu. İlkokulu Bulanık'ta, ortaöğrenimini Çay İmam Hatip Lisesinde tamamladı. Anadolu Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümünü bitirdi. Hâlen bir kamu kuruluşunda çalışmaktadır. 2016 yılında *Işıklar Açık Kalsın* öykü kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği ve Eskader öykü ödülleri ald. Öykü ve yazıları *Heceöykü*, *Mahalle Mektebi*, *İtibar*, *Türk Dili*, *Dergâh*, *Post Öykü* ve *Muhayyel* dergilerinde yayımlandı.

Kitapları: *Minareden Düşen Ezan* (2014), *Işıklar Açık Kalsın* (2016), *Babamı Öldüren Şeyler* (2018), *Aldatma Ustası* (2020), *Kurmacanın Doğası* (2021), *Kendimiz Hakkında Bazı Yalanlar* (2022), *Taşlar ve Çiçekler* (2024), *Hayal Gemisi* (2025), 28 Şubat'a 28 Öykü Antolojisi (2017, Abdullah Harmancı ile birlikte)

HAYAT ASLINDA BELKİ

MEHMET KAHRAMAN

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Misafir /	7
Duvarsız Odalar /	19
Pankek Tarifi /	29
İstedığınız Gibi Olsun /	39
Can Tatlıdır /	47
Kendime Uyandığım Bir Sabah /	57
Eksik Zaman /	63
Denize Akan Nehirler Gibi /	69
Hikâye Değil /	77
Gençlik İşte /	83
Kendi Hâlinde ve Mutlu /	91
Hatanın Telafisi /	99

MİSAFİR

Kayıtlı olmayan bir numaradan telefon etti. Açtım. “Hüseyin, beni tanıdın mı?” dedi. Konuşmaya böyle başlayan insanlara sinir olurum. Neden beni zor durumda bırakıyorsun. Tanıyamazsam mahcup hissederim çünkü numarasını sildiğimi düşünür diye geçer içimden. O beni tanıdığına göre benim de onu tanımam gerekir. Aslında sağlıklı bir görüşmede kişi önce kendini tanıtır, sonra doğru kişiyle mi görüştüğünü sorar. Tanıyamadığımı söyledim nazikçe. Numara kayıtlı değil, dedim. “Yıllar geçti tabii.” diyerek sürdürdü konuşmasını. Kimsiniz, dedim sesimin şiddetini arttırarak. “Geçmişini düşün bakalım, kimin sesine benziyor. Otuz yıl öncesine git.”

Otuz sene öncesi lise yılları. Doksanların başı. Lise arkadaşlarımdan biri mi? Liseden görüştüğüm üç kişi var, onların haricinde kimseyle iletişimim yok. Birçoğunun ismini dahi hatırlamıyorum. Ses tanıdık değil. Bütün sınıfı zihnimde taradım ama bırak eşleşmeyi, çağrışım yapacak isim bile bulamadım. Kaç kişiydi sınıfımız? Otuz üç olması lazım. Otuz üç kişinin kaçını hatırlıyorum şu an? Hadi isimlerini unuttum, yüzlerini neden hatırlayamıyorum. Altı kişinin ismini biliyorum sadece. Beş tane de tanıdık sima geliyor gözümün önüne. Yirmi iki kişiye ait bir iz yok bende. Hafızam silinmiş âdeta. İlişkiyi devam ettirmeyince insan unutuyor demek ki. Gözden ırak olan meselesi.

O kısa zamanda hafızamı epey zorladım ama hiçbir işaret bulamadım. Anımsayamadığımı söyledim. Karşıdaki ses ısrarla ismini söylemiyordu. İyice sinirlenmiştim. Böyle bir konuşma şekli olamazdı. Ya birileri tarafından işletiliyordum ya da den-

gesiz biriyle muhataptım. Kimsiniz, ne için aradınız bilmiyorum lakin kapatmak durumundayım, işlerim var, diyerek sadede gelmesini rica ettim. “Anlaşıldı tanımayacaksın.” diyerek ismini söyledi. “Liseden Halis Öztürk. Şimdi hatırladın mı?” Hatırlayamadım ama biraz durakladım. Tekrar hafızama müracaat ettim. Hayır, tanıdık bir isim değil. Kusura bakma çıkartamadım, dedim. “Ya hu sen unutmuşsun bizi desene.” diye devam etti. Kendini kanıtlayacak anılar anlatmaya başladı. Bazısını hatırladım bazısını hatırlayamadım. Yine de kişiyi çıkartamadım. O kadar emin konuşuyordu ki mahcup oldum. Yakın arkadaşmışız ve ben unutmuşum. Yakın olsak unutmazdım ama mahcup oldum.

Birkaç hatıradan bahsedince, tamam tamam hatırladım, dedim. Aslında hatırlamamıştım ancak zaman kazanmak ve daha fazla mahcup olmamak için öyle söylemişim. Önemli bir mevkide olsam da işi düşen biri desem, mevki makam sahibi değilim. Zenginlik de yok. Neden beni arasın ki? Kafam bu sefer arama nedenine yoğunlaştı. Otuz yıl sonra beni niye arıyordu?

“Numaranı Salih’ten aldım.” dedi ve ekledi “Lisedeki arkadaşları arıyorum, neredeyse hepsiyle konuştum, seninle de konuşmak, hasbihâl etmek istiyorum, eğer müsaitsen...”

Telefonda konuşacak sandım, müsait olduğumu söyledim. “Öyle mi, iyi, ne zaman geleyim?” dedi. Bunu beklemiyordum. Ne diyeceğimi bilemedim. Yanlış anladım desem ayıp olacak, müsait değilim desem geri adım atmış olacağım. Konuşma tam bir ızdırıp şeklinde geçiyordu. Senin için de müsaitse gelecek hafta sonu olsun, diye karşılık verdim. Kabul etti. Hafta sonu geleceğini söyleyerek kapattı telefonu.

Koltuğa uzanıp ne yaşadığımı düşündüm. Gerçek miydi, rüya mı? Birinin oyununa gelmiş olabilirdim. Şaka olma ihtimali vardı ama hiç renk vermedi. Gerçekten böyle biri var mı ve gelecek mi? Aklıma Salih’i aramak geldi. Numaramı ondan aldığına göre o tanıyor olmalıydı. Hem işin aslını öğrenmiş olurum.

Salih’i aradım. “Beni Halis Öztürk isminde biri aradı, dedim,

tanıyor musun sen?” Salih tanıyormuş. Sen hatırlıyorsun öyle mi, diyerek tekrar ettim. “Bize takılmazdı, hatırlamaman normal.” dedi Salih. “Peki sen nereden hatırlıyorsun?” Onunla yüz yüze hiç görüşmediğini ama yılda bir kez de olsa bayramlarda aradığını söyledi. En son numaramı almak için aramış geçenlerde. Sonra okulda birlikte hareket ettiği grubu iyi bildiğini anlattı. Tabii Salih benim gibi asosyal değildi. Herkesle konuşur, kim-seden çekinmezdi. Ben öyle değildim, benim samimi olabilmem için yıllar gerekir. Salih’le sıra arkadaşı olmasaydık kaynaşmamız seneler sürerdi muhtemelen. Bir de Cemil ve Kemal var muhabbetimizin devam ettiği. Onlarla da kütüphaneden, çay ocaklarındaki kitap sohbetlerinden gelişti samimiyetimiz.

Salih’le sınıftaki arkadaşları konuştuk uzun süre. Yirmi tanesini rahatlıkla çıkarabildi. Ben ne kadar zorlasam da on beşte kaldım. Bazısının siması belli belirsizdi. On kız, yirmi iki erkekten on beşini bilmem normal sayılır. Özellikle benim gibi biri için. Salih hatırlayabilmem adına anılardan bahsettiyse de hatırıma gelmedi. “Senin zihin silmiş.” dedi. Neden silsin ki! Hiç temasım olmamış kişileri unutmamdan doğal ne olabilir? Ne kadar uğraştıysam da Halis Öztürk’e dair hiçbir şey hatırlayamadım. Peki ben bu adamla ne konuşacağım? Karşılaşınca bir şeyler gelir mi aklıma?

Zor bir hayat yaşadığını söyledi Salih. Onunla görüşmeye geldiğinde anlatmış. Pandemi sürecinde hastalanmış, entübe edilmiş, ilaçlar verilmiş, o ilaçlar kalp kapakçığını eritmiş, neredeyse ölüyormuş, acil ameliyatla kalp kapakçığı değişmiş ve hayata tutunmuş. Tabii ona da hayat denirse. Yiyecek ekmeği varmış daha. Sen, dedim konuşabiliyorsun, ben ne konuşacağım? Salih, benim yanlış anladığım daha önemli bir gerçeği söyledi.

“Bir gece sende kalacak, söylemedi mi?”

Ne!

“Söylemiştir sana. Sende kalacak.”

Bu olamaz, dedim. Tanımadığım kişiyi eve nasıl alayım? Karıma ne derim?

O gün gelene değin karıma hiçbir şey söylemedim. Söyleye-

cek cesareti de kendimde bulamadım. Bildiğim biri olsa sorun değil ama tanımadığım, huyunu, suyunu bilmediğim birisi. Kendim de istemediğim için konuyu açmadım. Belki vazgeçer gelmez diye ümit ettim. Gelirse de yapacak bir şey yoktu, mecburiyet diyerek emrivaki yapacaktım. Öyle de yaptım.

Cumartesi günü akşama doğru geldi. Bir gün önceden konum istemişti. Gelişi kesinleşince karıma durumu anlattım. İlk başta kabul etmek istemedi. Evin temizliğini bahane etti, bir hafta sonum var, dedi ama sonunda “İyi tamam.” diyerek razı oldu. Razi olmasında anlattığım hikâyenin de ayrı bir yeri olduğu kesin. Ölümün kıyısından dönmüş birinin lise arkadaşlarını ziyaret ederek hatıralar toplaması duygusal bir hikâyeydi ne de olsa.

Navigasyonla kolayca bulmuş evi. Şehre girdiğini söylediğinde aşağı indim karşılamak için. Tanımadığım biriyle kapıda karşılaşmak istemedim. Asansörle on birinci kattaki evimize çıkana değin zaman kazanmaya çalıştım. Simasının bir şeyler hatırlatmasını umuyordum. Yine olmadı. Araçtan yavaşça indi. Bedeni çok zayıf, yüzü ise çok ihtiyardı. Yaşıt olmamıza ihtimal vermiyordum. Coşkulu bir sesle ismimi söyledi. Kollarını açarak gelip sarıldı. “Hiç değişmemişsin.” dedi. Kendimi film sahnesinde hissettim. Bu adama dair hiçbir şey hatırlamıyor oluşum ilginçti. Siması da yardım etmedi. İsmi, yüzü, sesi, duruşu bana bir şeyler çağrıştırmadı. Bununla ne konuşacaktım? “Sen çok değişmişsin.” dedim laf olsun diye. Artık tanıdık numarası yapacaktım, başka çarem yoktu. Onun anlattıklarını onaylayacak, kendim için hayalî senaryolar uyduracaktım.

Eve girdiğimizde karım tahminimden daha sıcak karşıladı. Ev sahibi olarak bizi salona aldı. “Siz biraz özlem giderin, hasbihâl edin, ben sofrayı hazırlayayım.” diyerek yanımızdan ayrıldı. Tekrar baş başa kaldık. Zaten sohbet açma hususunda iyi değilimdir, bir de arkadaşım olduğunu söyleyen ama benim onunla ilgili her şeyi unuttuğum biriyle nasıl konuşacaktım. Saçma bir konumdaydım. “Evin güzelmiş.” dedi ben konuşmayınca. Gözleriyle odayı taradı. Duvar kağıtlarına, asma tavana, avizeye,

vitrine, tablolara baktı.

“Nasıl geçti yolculuğun?” diye sordum bakışını bana çevirdiğinde.

Beş saatlik yoldan geliyordu. En az bir mola vermiş olmalıydı. Yüzünde her şeyini kaybetmiş bir adamın ifadesi vardı, yorgunluktan değilse. Hikâyesini bildiğim için bu yorumu yapıyor olabilirdim ama çöktüğü bir gerçek. Sanki her an ölebilirmiş gibi geliyordu. Nedense ona bir hikâye uydurdum kafamdan. İçimde acıma hissi oluştu. Tanımasam da merhamet duydum, müşfik bir ses tonuyla dinlenmek için uzanıp uzanmayacağını sordum. Zamanının az olduğunu söyleyerek gerek olmadığını söyledi. Klimayı açmamı istedi az sonra. Sıcaklar onu bunaltıyor, daha çok perişan ediyormuş.

Uzun zamandır birbirini görmeyen insanların bir araya geldiklerindeki o klasik soruları sordum. Evli misin? Çocukların var mı? Nerede okuyorlar? Sen ne iş yapıyorsun? İlk kez karşılaşan insanların olmazsa olmaz soruları, sohbetin koyuluğuna göre söz başka kapıların açılmasına vesile olur. Eşi var ama terk edilmiş. Henüz boşanma yok. Çocukları büyümüş, üçü evlenmiş, biri bekâr duruyor. Beş torunu var. Erken evlenmenin nimetleri olsa gerek. Biz geç evlenince çocuklar küçük hâliyle. Küçük dediysem de üniversite okuyorlar ama yine de onunkilerden on yaş küçük. Genç yaşta dede olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmedim desem yalan olur. Onda sakal olmadığı için dede formatı yok üzerinde. Çökmüş avurtlarıyla filmlerdeki hayaletleri andırıyor.

Aynı soruları o da bana sordu. Muhtemelen biliyordu ama yine de sordu. Alışma, kaynaşma soruları olduğunu düşününce normal geldi. Kısa cevaplarla turu tamamladım. Detayları gece-nin ilerleyen saatlerine saklamaya karar verdim.

İlk yarım saat fena geçmemişti. Kendimce iyi idare ettiğimi düşünüyordum. Sonraki sohbetler için ipuçları topladım. Sıkıştıgım yerde konu değiştirebilirdim. Belki de ona hiç gerek kalmayacaktı. Konuşmak istediği çok şey vardı anlaşılın. Fakat ben nasıl katkı sunacağımdan emin değildim. Mümkün mertebe onu konuşturacaktım. Ne de olsa iyi bir dinleyiciydim. Kafamdan

yeni sorular geçirirken karım sofranın hazır olduğunu söyledi.

Yemek sırasında pek bir şey konuşmadık. “Eşinizi de alıp gelseydiniz.” diyen karıma, bana anlattıklarının bir kısmını tekrar etti. Karım üzgün yüz ifadesine büründü. Patavatsız bir soru olduğunu düşündü anlaşılan. Ama onun bunlara pek takıldığı söylenemezdi. İlk kez geldiği bir evde gayet rahat yemek yiyordu. Davet edilmiş de gelmiş gibiydi. Çekingen değildi; su, ekmeğe, tuz (az atsa da) isterken evden biriydi âdeta. Asıl diken üstünde olan bizdik. Çok yemedi lakin rahat tavırları dikkat çekiciydi. Hep mi böyleydi yoksa hastalıktan sonra mı böyle olmuştu? Hani bazı insanlar ölümün kıyısından dönünce ikinci bir şans verilmişçesine yaşıyorlar ya! Geçmişini bilseydim kıyaslama yapabilirdim.

“Her şeye karşı bir özlem başladı bende.” dedi salona geçince. “Geçmişteki şehirleri, evleri, sokakları, insanları; hepsini görmek istiyorum.”

“Okuldaki herkesi hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Hemen hemen hepsini.”

“Not falan almış mıydın? Nasıl hatırlıyorsun?”

Hayır, not almamıştı. Birkaçının ismini unuttuğunu ama yüzleri hep hatırladığını söyledi. Bazı durumlarda sesleri de çıkarabiliyormuş. Yetenek mi acaba? Baştan beri öyleymiş, bir kez gördüğü kişiyi unutmazmış. Her şeyi unuttuğum gerçeği beni bir kez daha mahcup etmişti. Özellikle geçmişe dair çok az şey hatırlıyor oluşuma kızdım. Öyle insanlar vardı ki olayları tarihleriyle birlikte hatırlıyorlardı. Keyifli oluyordu onlarla sohbet etmek. Keşke öyle biri olsaydım.

Beni gerçekten hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Salih’le konuşunca aklına gelmiş olabilirdim veya Salih, “Hüseyin’i biliyor musun?” demiş olabilirdi. Hiç unutmadığını söyleyince şaşır-dım. Çünkü okulda da ilişkimiz yoktu mezun olduktan sonra da gelişmedi. Yüzüm, sesim, duruşum hiçbir zaman silinmemiş zihninden. Hatta dönem dönem ne yaptığımı, nasıl olduğumu bile merak etmiş. Beni unutturmayan şey neydi?

“Kıvırcık siyah saçların vardı. Yatırmak için limon sürüyor-

dun.” dedi. Demek beni böyle kodlamıştı. “İyi top oynardın bir de.” diye devam etti. Salih’i kütüphane sorumlusu, Cemil’i kitap kurdu, ötekini küfürlü konuşmasıyla, bir başkasını kepekleriyle; kısacası herkese bir özellik atfetmiş, onunla hatırlıyordu. İsimleri unutsa da “Cebinde ayna taşıyan çocuk vardı.” diyebiliyor. Öğretmenleri bırak müdür yardımcılarını dahi hatırlaması gerçekten ilginçti.

Aklımda hiçbir şüphe kalmamıştı, bizim sınıftandı. Kimin kiminle kavga ettiğini, kimin kimi sevdiğini, kimin çalışkan, kimin tembel olduğunu; öğretmenlerin özelliklerine kadar anlattığı ne varsa bizim sınıftan olduğunu kanıtlıyordu. Bu olaylar ekstrem olduğu için benim de hatırlamam normaldi. Kolay kolay unutulmayacak anılardı. Şampiyon olduğumuzda okulda kutlama yapılmıştı mesela. Sonra bir hırsızlık olayı vardı, bütün okul dışarı çıkarılmış, öğretmenler herkesin çantasını aramıştı. 19 Mayıs gösterilerinde hava çok sıcak olduğu için birkaç öğrenci bayılmıştı...

Vakit ilerliyor, sohbet iyi gidiyordu. Ekstradan rol yapmama gerek kalmamıştı. Onunla ortak geçmişimiz olmadığı için birlikte anımız da yoktu ama diğer arkadaşlardan ve hikâyelerden bahsediyorduk. Her kuş kendi cinsiyle uçar sözünün ete kemiğe bürünmüş hâliydik. O başkalarıyla takılmıştı, ben başkalarıyla. Üç yıl boyunca hiç birlikte hareket etmemiştik. Nasıl edelim ki! Onlar okulda arka sıralarda, dışarıda ise kahve köşelerinde vakit geçirirlerdi. Kavga dövüşte başı çekerlerdi. Dersi kaynatmak adına yapmayacakları yoktu. Devamsızlıkları hep sınırda olurdu. Öyle olunca başkaları üzerinden konuştuk. Onların ekipten bir tek Tarık’ı tanıyordum, onunla da futbol takımında birlikte oynuyorduk. “Şimdi neredeler, ne yapıyorlar?” diye sordum. Biri özel güvenlik olmuş; diğeri sanayide çalışıyormuş, motor ustasıymış. Kendisi de yıllarca inşaatlarda çalışmış. Çok kez küçük iş kazaları yaşamış, yaralanmış. Yapamayacak duruma geldiğinde bir fabrikaya bekçi olarak girmiş. Durumu fena değilmiş. Ta ki Covit çıkana kadar.

O zamanlar eşi yanındaymış, çocuklarla arası iyiymiş. “Varım

yoğum onlardı, ne kazanırsam onlara veriyordum.” dedi. Pandemi döneminde geçirdiği hastalık aile düzenini de bozmuş. “Aslında hastalığa yakalanmadım.” dedi ve ekledi “Grip olmuş-tum, doktora gittim, tahlil yaptılar, tahliller temiz çıktı, doktor bir de röntgene bakalım, dedi, röntgende akciğerde küçük bir leke gördü, bana yatış verdi, kendimi iyi hissediyordum, hiçbir sıkıntım yoktu, yine de yatırdı, ilaçlar verilmeye başlandı, iki gün sonra ben kötüleşmeye başladım, entübe ettiler, başka ilaçlar verdiler, ayaklarım şişti morardı, ölümüm bekleniyordu, sonra doktor geldi, nefes borusuna yerleştirdikleri tüpü çıkardı, senin acilen kalp kapakçığı ameliyatı olman lazım, çok vaktin yok, dedi sanki benim fikrimi soruyorlardı, mecburdum evrakları imzalamaya, hemen ameliyata aldılar, bir ay kadar hastanede yattım, sonra taburcu oldum, sonradan öğrendim, bende virüs yokmuş, ilaçlar kalp kapakçığımı eritmiş, ciğerler yarım çalışıyor, bildiğin sıkıntı, yüzde seksen engelliyim. Dıştan sağlam görünüyorum ama içim bitik, sıcaklar çok etkiliyor, çabuk yoruluyorum, ağır kaldıramıyorum, hızlı yürüyemiyorum...”

Dinlerken içim acıdı, üzüldüm. Bir hayat böyle kolay mı kaybediliyor. Virüs olsaydı ne olurdu? O dönemki tedbirleri hatırlayınca güleyim mi ağlayayım mı bilemedim. Maske, mesafe, HES kodu; sebze meyveleri bile sirkeli suyla yıkıyorduk. Kapı kollarına varana kadar her yeri çamaşır sularıyla dezenfekte ediyorduk. Otobüse binebilmek, dışarı çıkabilmek için üç kez Alman aşısı vurulmuştum. Allah’tan çocuklara vurdurmamışız. Şimdi düşününce biz ne yaşadık demekten kendimi alamıyorum. Halis benden kat kat fazlasını yaşamış, engelli kalmış. Doktorları şikâyet etmiş, hastaneye dava açmış ama kazanamamış. Yanlış tedavi olduğu kanıtlanamıyormuş. Hastanede yatarken karar vermiş arkadaşlarını ziyaret etmeye. Bununla ne murat ediyor anlamış değilim. Ben olsam köşeme çekilmiş bekliyor olurum.

“Görmek istiyorum.” dedi konuşmanın ortasında “Geçmişimi görmek istedim, neler yaşadım, kimlerle yaşadım görmek istedim.” İnsan galiba tutunacak bir dal arıyordu zor günlerinde. İçindeki yaşam boşluğunu dolduracak bir hikâye bulmayı ümit

ediyordu. O ümidi bulabilecek mi? Ne koyduysan onu bulursun sandığında; ne yaşamışsan o çıkar karşına demek geçti aklımdan. Demedim. O yine de hatırlıyor her şeyi, ya ben, ben hangi geçmişin izini süreceğim?

Bir ay kaldığı hastane odasında bol bol düşünecek zamanı olmuş. Ağrılardan, hâlsizlikten kımıldayamadığı dönemde yaşamını gözden geçirmiş. “Gerçekten yaşadım mı?” diye sormuş. Aslında edebiyatla felsefeyle arası yok ama demek ki ölüm yaklaştıkça insan felsefenin sınırlarına giriyor, hayatını sorguluyordu. O anlatırken aklıma İvan İlyiç geldi. O da ölüme giderken yaşadıklarını anlatıyordu. Ne garip onun da eşi ve çocukları ilgisizdi. Halis de eşinden ve çocuklarından beklediği desteği görmemiş. Yine de eşine haksızlık yapmayalım, sağlığına kavuştuktan sonra terk etmiş. Belki başka sebepler de vardır, tek taraflı bakmayalım yaşananlara. En çok da oğlanlara kırılmış. Evlerine almamaları bir tarafa, doğru dürüst ilgilenmemişler. Ne varsa kızlarda var, diyor, insanın bir kızı olmalıymış. Bütün ihtiyaçlarını onlar görüyormuş.

Roman yazsan bu kadar trajedi olmaz kardeşim derler ama hayat trajedinin âlâsını yaşatıyor. İvan İlyiç’i okumasam belki yine inanmazdım anlattıklarına, edebiyatın bizi hayata hazırladığını kabul ediyorum artık.

Vakit gece yarısına geliyordu. Karıma bizde kalacağını söylememiştim. Muhtemelen gitmesini bekliyordu, o yüzden yatmamıştı. Halis’in hikâyesi yer yer onu da ağlatmıştı. Sabır dilemekten başka bir şey gelmiyordu elinden. “En azından hayattasın.” demişti teselli etmek için. Hayatta olmanın ne demek olduğunu en iyi o biliyordu. Bir süre daha bekleyen karım sohbetin bitmeyeceğini anlayınca müsaade isteyip yatmaya gitti.

Karım gidince ayağını uzattı kanepede. Biraz rahatladı. Bu anı bekliyor gibiydi. “Sigara içmek yasak mı evde?” dedi. Kapalı alanlarda sigara içmenin yasak olduğunu söyledim. Balkona çıkmayı teklif etti. Sigara sana yasak değil mi? Kalp ameliyatı olmuşsun, dedim. “Yasak ama arada içiyorum.” dedi. İnsan hiç değişmiyor galiba. Hayatı söz konusu, yine de bildiğini okuyor.

Karımın yattığından emin olduktan sonra balkona çıktık. O bir sigara yaktı. Ben çayları doldurdum. Gecenin serinliği ruhumuzu okşuyordu âdetâ. Bir süre konuşmadan sigarasını içti. Ben onu seyrettim. Hâlâ ziyaret mantığını anlayamıyordum. Benimle konuştun diyelim, neye yarayacak? Hangi yarana merhem olacak bu sohbet? Bunun altından bir şey çıkacak korkusu içten içe kemiriyordu beni. Tedirgindim. Bir ara engelli indiriminden sıfır araç almak istediğini söylediğinde tamam diye düşündüm, sebep bu, acındırarak para isteyecek. İstemedi. İki hayalinden bahsetti. Biri köye yerleşip bağ bahçeyle uğraşmak, diğeri şehirde kalırsa köydeki evi ve tarlaları satın şehirden güzel bir ev almak. Sonra Allah nasip ederse iyi biriyle evlenip yeni bir yuva kurabilmek.

Güzel hayallerdi. İyi bir ev, yeni bir araba herkesin isteği, yalnızlık da Allah'a mahsus... İnsan her an öleceğini bilse dahi hayal kurmaktan vazgeçmiyor. İlk aşkıdan bahsetmeye başladı. Bakışları karanlığın içine dalıp gitti. Orta sonda gönlüne düşmüş ilk ateş. O zamanlar bu tür konular mahrem sayılır ve konuşulmazdı ulu orta. Lisede biraz daha hareketlense de gizli yürütülür her şey. Birlikte liseye başlamışlar. Uzaktan sevmeye devam etmiş onuncu sınıfa kadar. Kendini yakıştıramıyormuş kıza. On birinci sınıfta üniversite hazırlıkları, dersane falan derken şansız olmaz diyerek o zaman karar vermiş açılmaya. Arkadaş vasıtasıyla mektup göndermiş. Yazma anını, cevap gelene değin geçen bekleme süresini, gelen mektubu okuduğunda hissettiklerini ayrıntılarıyla anlattı. İsteddiği cevap gelmemişti ve elbette üzülmüştü. "İsrar etseydim, bir daha, bir daha teklif etseydim kabul eder miydi?" Ne garip, elli yaşına geliyorsun, torunların oluyor ama hâlâ ilk aşkını hatırlıyorsun. İnsanı en çok yaralayan bu galiba. "Keşke etmiş olsaydım." diye yineliyor sözünü. "Hayatım belki başka olurdu." Belki, dedim. İhtimaller üzerine konuşmaya devam ettik. Sözü bir yere getirmek istiyor gibiydi ama nasıl ifade edeceğini bilmiyordu sanırım. Mahrem bir konu olmalıydı. Kıyısına kadar geliyor, sonra geri çekiliyordu. Merak etmiştim. Para mı isteyecekti yoksa başka bir şey mi vardı? İşini kolaylaştıracak soruyu sormadım. O anı hissettiğimde konuyu

değiřtirdim.

O yıllar mı güzeldi, biz çocuk olduğumuz için mi güzel geliyordu biliyordum. Kalemle kaset sardığımız, İzel-Çelik-Ercan dinlediğimiz, gazete kuponuyla televizyon almayı hayal ettiğimiz, sapanla kuş avladığımız güzel günlerdi. Büyükler böyle hatırlamıyor elbette. Onlara sorarsan siyasi çekişmeler, faili meçhuller, terörün zirve yaptığı yıllar diye anlatırlar. Herkesin bakış açısı farklı tabii. Halis pek çok şeyi hatırladığı için detay vererek anlatabiliyordu. Ben dinliyordum, iyi dinleyiciydim. Sorular soruyor, onu konuşturuyordum. Ne gariptir saatler geçmesine rağmen ona dair hiçbir şey hatırlayamıyordum. Bütün gece kendimi zorlamış, yine de nokta kadar bile olsa bir şey anımsayamamıştım.

“Senin sevdiğin biri var mıydı okulda?” dedi ben soru sormayı unutunca. İyice uykum gelmişti ve nasıl yatacağımızı düşünüyordum. Kanepelere kıvrılıp yatacaktık. Hanım sabah bizi öyle görecek, konuşurken uyuyup kaldığımızı zannedecekti. Böylece günü kurtarmış olacaktım.

Yoktu, dedim. Geceyi daha fazla uzatmak istemiyordum. Uyku bastırıldığını göstermek için sürekli esniyordum. Numaradan değil, gerçekti esnemelerim. Uykuya yenilmek üzereydim. İnanmadı cevabıma. İsrarla sorusunu yineledi. Bir tane vardı ama ciddi değildim, konuşmuş olmak için konuşuyordum, sonra da ayrıldık dedim. “Sen mi terk ettin o mu?” diye sordu. Bir sigara daha yaktı. Ne fark eder ki, dedim, ayrıldık sonuçta. “Nasıl fark etmez.” diyerek devam etti “Yaralı kalan kimdi?” Ölümün kıyısından dönmüş adamla gecenin bir yarısı konuştuğumuz konular ilgimi çekmiyordu. Koronavirüs’ten geldiğimiz nokta hayret vericiydi. Uyku öylesine bastırılmıştı ki ağzımı açasım gelmiyordu. Neredeyse sabah namazı vakti girecekti. İstersen yatalım, dedim, yorulduk. İstifini bozmadı, sigarasından derin bir nefes çekip yavaşça üfledi. Ben koltuğa başımı koydum, gözlerim kapalı onu dinlemeye çalışıyordum. Konu dönüp dolaşp başka ihtimallere geliyordu. Onunla evli olsaydı iyi bir işi olabilirdi, temiz bir semtte, güzel bir evde oturuyor olurdu, çocukları